

3de zondag door jaar B

Mc. 1, 14-20

Er bestaat een misverstand, en wel dit: veel mensen weten niet wat een roeping is. Roeping is – zo menen ze - voor kloosterlingen of priesters. Maar eigenlijk heeft iedere mens op aarde een roeping, en dat is: dat je wordt, zoals God je bedoeld heeft. Wat wil God van mij?

En er is – denk ik – nog een misverstand. Namelijk dat als je een roeping ervaart, die roeping doorspekt is met gevoelens van vrede, dat die roeping volgeladen is met geluk en dat voor het einde van je leven de roes van de overwinning al is vastgelegd. En nu ik ongeveer vijfendertig jaar priester ben, kan ik u zeggen: ‘daar klopt geen donder van!’ Maar dat dat niet klopt vertelt onze Bijbel ook al. Immers, veel profeten, zelfs de grote Mozes, waren heel voorzichtig, want ze voelden zich vaak helemaal niet opgewassen tegen de test die ze moesten ondergaan. Soms hadden ze zelfs spijt dat ze geroepen waren. Dat zien we vandaag ook in de eerste lezing bij Jona.

Jona's probleem was nog ingewikkelder dan bij ander roepingen. Hij kreeg een rare boodschap voor de grote stad Ninivé. Om wat te situeren: de stad Ninivé van toen, is de huidige stad Mosoel in het noorden van Irak. De hele stad zou binnen veertig dagen door God worden verwoest. En toch, voordat Jona door de stad kon gaan om haar ondergang bekend te maken, had iedereen, inclusief de koning, berouw. Immers, in het licht van God luisterden ze naar hun hart. Ze bekeerden hun hart en in zak en as gezeten luisterden ze naar God. God luisterde toen ook naar hen en voerde zijn dreigement niet uit. En als je verder leest in de Bijbel dan die paar zinnen die gebruikt zijn voor de eerste lezing, dan wordt het écht interessant. Dan raakt Jona enorm van streek; hij wordt woedend en zegt aan God: “Ik kan net zo goed dood zijn als blijven leven.” Jona is trots, net als veel andere mensen, en wordt kwaad op God omdat God goed is. Jona geeft toe dat hij beter had moeten weten, zelfs op het moment dat hij geroepen werd. Gods boodschap was duidelijk. Jona ging in tweede instantie toch doen wat God vroeg, maar Jona had bange vermoedens over Gods liefde en tederheid. En die kwamen gelukkig uit! God was oneindig liefdevol! Dat kon Jona niet hebben! Dus ... de voorspellingen over de ondergang van de stad zouden niet uitkomen. Jona staat voor aap! Immers, God is teder! Zo denken veel mensen nog. Maar er is een lichtpuntje: Ninivé de grote stad, werd gered. God vraagt aan Jona: “En zou Ik dan niet begaan zijn met Ninivé, de grote stad, waar zoveel mensen wonen, meer dan twaalf tienduizendtallen mensen, die het verschil tussen hun rechterhand en hun linkerhand niet weten, en ook nog zoveel dieren?” Gelukkig lijkt het hart van God niet op het ego van de mensen die Hij roept.

Laten we kijken naar het Evangelie. Jezus roept daar zijn apostelen. Je zou denken dat, na geroepen te zijn door iemand als Jezus Christus zelf, alles soepel verloopt. Alles zou helder en duidelijk zijn. Ze zouden succes hebben. Maar ...

zouden ze Jezus werkelijk gevolgd zijn als ze vooraf hadden geweten van de kruisiging? We weten dat hun roeping later gevoeld werd als een reis naar diepe teleurstelling en mislukking. Er waren veel tegenslagen; er was veel tegenwerking. Hoeveel tegenslagen kan iemand verdragen en toch zijn roeping niet in twijfel trekken? Hoeveel hoop moet je loslaten voordat je het eindelijk opgeeft?

En dat staat op één lijn met de woorden van de tweede lezing. Paulus adviseert ons daar om alles los te durven laten. Immers, alles heb je maar gekregen, en alle goeds en lieflijks wat je gekregen hebt, komt uiteindelijk van God, maar is nooit God zelf. Maar denk erom: God, de Grote Liefde, verlies je nooit. Het enige dus wat je nooit moet verliezen is Geloof, Hoop en Liefde. Al het andere mag je loslaten.

We zijn allemaal onderweg, mensen met onze eigen roeping en ons eigen verhaal, en sommige mensen hebben het gevoel dat ze toeschouwers zijn in het voorbijgaande circus van de wereld. We moeten allemaal op onze eigen manier de boodschap van Jezus verkondigen en we moeten allemaal doen waartoe God ons heeft geroepen. En dan is het enige wat God ons vraagt als we aan het einde van ons leven vóór Hem staan: "... ben je stap voor stap, langzamerhand, in alle bijzondere omstandigheden van jouw leven, de mens geworden zoals Ik wilde dat je zijn moest."

Dat moet ons te denken geven, nietwaar? Net als Jona doen we er dan ook goed aan om ons niet te laten misleiden. We kunnen geen snelle resultaten boeken en ons ook niet laten leiden door dromen voor de lange termijn. Uiteindelijk gaat het allemaal om het goede nieuws en het laatste woord van onze wonderlijke en wonderbaarlijke God die ons allemaal wil vangen in een net van eeuwige liefde. Wat doen we eigenlijk als we rechtstreeks weten wat God van ons wil? Gaan we onszelf voor de gek houden, door te denken dat ons leven dan kalm en rustig zal verlopen? Als het goed is, denken we dat niet, want christenen maken dezelfde ellende mee als niet-christenen, ook al kunnen ze er veel beter tegen. Dus wat doen we, als we bedenken dat we een vooropgezette mening hebben over wat we willen en hoe alles zou moeten gaan? Dan zien we iets heel vreemds. Let op: iedereen die af en toe bidt, kan merken dat wij God vragen om onze wil te doen, in plaats van het omgekeerde. Dus in feite zeggen veel te veel mensen alleen in het Onze Vader "uw wil geschiede" en in elke ander gebed "doet U, God, alstublieft mijn wil."

Laten we groeien, net als Jona en de apostelen. Laten we ervoor zorgen dat Gods wil op aarde gedaan wordt. Dan wordt de wereld rechtvaardig. Dan overwint de Liefde alles.

Norbert Schallenberg, pastor